

Wat het hart wil

Audrey Carlan bij Boekrij:

Calendar Girl-serie:

Nooit verliefd worden

Alles heeft een prijs

Echte schoonheid zit vanbinnen

Lang en gelukkig

Yoga Girl-serie:

Lessen in de liefde

Wachten op de ware

Zwichten voor een zoen

Onvoorwaardelijke overgave

Vertrouwen of verliezen

Geloven in je gevoel

Verlicht verlangen

Mannen van de Wereld-serie:

Verlangen

Lust

Hitte

Droom

Passie

Vuur

De wens-serie:

Wat het hart wil

www.boekrij.nl

Audrey Carlan

Wat het hart wil

Tien jaar lang heeft Suda Kaye haar dromen nagejaagd.
Wat wacht er thuis op haar?

Vertaald door Jeannet Dekker

ISBN 978-90-225-9855-9
ISBN 978-94-023-2076-3 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *What the Heart Wants*
Vertaling: Jeannet Dekker
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen
Omslagontwerp: BijBarbara
Omslagbeeld: © Shutterstock

© 2020 Audrey Carlan, Inc.
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Mijn achttiende verjaardag

Sla je vleugels uit.

Ik kijk naar die vier woorden in zwarte inkt, geschreven in een handschrift dat me dierbaarder is dan dat van mezelf. Het zwart steekt scherp af tegen het dikke, bleekroze papier. Dit was echt iets voor haar, dit deed ze zo vaak. Brieven schrijven. Vooral aan mijn zus Evie en mij, al die jaren dat ze niet thuis was. Soms kregen we een ansichtkaart vanuit een oord ver weg, waar haar dwalende ziel haar heen had gevoerd. Op andere momenten was het een opmerking die ze snel op een servetje in een kroeg had neergekrabbeld, met bijgevoegd het kaartje van een concert dat ze tijdens haar avonturen had bijgewoond.

Ze heeft ons een keer prachtige halskettingen gestuurd, met de hand beschilderd, gemaakt door een glasblazer ergens in Duitsland. Elke keer dat de postbode het reservaat bezocht waar we samen met onze grootvader woonden, hoopte ik met heel mijn hart dat er een brief of een pakje van mama was.

Vanaf het moment dat ik leerde praten en taal kon begrijpen, hing ik aan haar lippen om geen woord te hoeven missen van de fantastische verhalen die ze ons na haar terugkeer vertelde. Die verhalen

voerden ons over de hele wereld, van Istanbul naar IJsland, tot aan het festival Burning Man in de Californische woestijn. We kregen een keertje piepkleine bekkens die je rond je vingers kon dragen en die door buikdanseressen werden gebruikt, en na dat cadeau gaf moeder ons op voor onze eerste buikdanslessen. Buikdansen doen Evie en ik nog steeds graag.

Bij ons thuis was het nu eenmaal zo dat onze moeder, Catori Ross, ging waarheen de wind haar voerde.

Ik was dol op mijn moeder, jaloers op het leven dat ze leidde. Dat is niet veranderd, zelfs niet nadat ze ons voor haar laatste reis heeft verlaten. Haar allerlaatste avontuur, zo noemde ze het graag. En ze beloofde Evie en mij dat het haar voor eeuwig gelukkig zou maken.

‘Maak jullie geen zorgen over mij, mijn prachtige meisjes,’ fluisterde ze, met haar beide handen uitgestoken, zodat Evie en ik er allebei eentje konden vasthouden. Haar lichaam was weggeteerd, ze was vel over been en had al maanden haar bed niet verlaten. Toch glimlachte ze, met de blik in haar donkere ogen eerst gericht op Evie en daarna op mij. ‘Ik heb nog nooit een oord bezocht waar geen schoonheid was.’ Ze kneep in onze handen, deed haar ogen dicht en blies haar laatste adem uit. Ze was heengegaan.

Dat was het laatste wat ze tegen ons heeft gezegd. En weet je wat er nu zo bijzonder is? Ik geloofde haar. De dood was mijn moeders laatste bestemming, of ze dat nu wilde of niet. Zelfs op dat moment wist ik diep in mijn hart al dat ze schoonheid zou vinden, waar haar ziel ook belandde. Voor haar was dat nu eenmaal zo.

Het enige wat ons verdriet kon verzachten, was het besef dat mama echt had geleefd. Ze was nooit tot rust gekomen, ze had altijd alweer met één voet over de drempel gestaan en het stuur van het leven stevig vastgegrepen. Bij elke ademtocht straalde ze vrijheid, geestdrift en liefde uit. De drang tot zwerven hing voelbaar om haar heen. Niets kon haar tegenhouden, zelfs niet haar echtgenoot, die in

het leger zat, en ook niet haar twee dochters. En dat heeft Evie heel erg veel pijn gedaan.

Ik heb het altijd al begrepen. Ik lijk sprekend op mijn moeder. Mijn voeten jeuken voortdurend, want ik wil dansen, rennen, vliegen. En daarom ben ik, nu ik op mijn achttiende verjaardag mijn blik over de laatste woorden van mijn moeder laat gaan, tot de slotsom gekomen dat ik evenmin voor vastigheid kan kiezen. Ik ga me niet laten tegenhouden door verplichtingen en verantwoordelijkheden, en zelfs niet door... de liefde.

Ik reik naar de stapel dichtgeplakte roze enveloppen, die naast het satijnen lint ligt die ze bij elkaar houdt. Onze grootvader heeft ons die na haar dood gegeven, inmiddels een half jaar geleden. Op elke envelop staat een datum of een verwijzing naar een bepaalde gebeurtenis in ons leven, die aangeeft wanneer we ze mogen openen.

Evie en ik zijn op dezelfde dag jarig, dus zij heeft haar eerste brief op dezelfde datum opengemaakt als ik de mijne. Vandaag. Haar twintigste verjaardag, mijn achttiende.

Evie snikt even vanuit de gestoffeerde rotanstoel waarin ze is weggekropen en vouwt haar brief in drieën voordat ze hem terug in de envelop stopt. Ze strijkt die plat en houdt hem onder haar neus. 'Hij ruikt naar haar.' Ze schraapt haar keel. Er rolt een traan over haar wang.

Ik snuffel aan mijn brief en vang een lichte zweem van citrusfruit en aarde op, misschien zelfs patchoeli. 'Mama zei altijd dat, als je toch iets moest ruiken, het maar het beste een natuurlijke geur kon zijn. Fruit en specerijen.'

'Zoet en lekker.' Evie grinnikt en slaakt dan een diepe zucht. 'Ik mis haar. Weet je, soms doe ik alsof ze weer op avontuur is. Dan kan ik boos worden en bedenken wat ik allemaal voor lelijks tegen haar ga zeggen als ze eindelijk weer terugkomt met een koffer vol vuile was en cadeautjes die het leed van haar afwezigheid moeten verzachten.'

Mijn keel wordt zo dichtgesnoerd dat ik naar adem hap. ‘Evie, ze wilde niet weg...’

‘Dit keer niet, Kaye, maar al die andere keren? We hebben hele jaren verloren, en waarom?’ Ze snuift minachtend, staat op en begint te ijsberen, met haar brieven tegen haar bovenlijf gedrukt. ‘Omdat ze leuke dingen wilde meemaken, bijzondere ervaringen wilde opdoen en avonturen wilde beleven!’ Ze gaat door haar ergernis steeds harder praten. ‘Dat heeft haar gedood, die behoefte om altijd weer te kijken of het gras ergens anders groener was.’ Ze wijst naar me, met een kwade frons op haar gezicht en een verontwaardiging die bijna voelbaar is. ‘Nou, zo ben ik niet. Echt niet. Geen denken aan. Ik blijf waar ik ben. Ik ga studeren, ik ga eerst mijn bachelor en daarna mijn master in de economie halen en iets voor mezelf opbouwen. En ik ga gelukkig worden!’

Ik kijk naar mijn zus. Haar blonde, golvende haar zwiept over haar rug heen en weer en haar blauwe ogen fonkelen vastberaden. Ze smijkt haar brieven op de stoel en ploft dramatisch naast mij neer op het bed.

Mijn zus is licht, ik donker. Mama heeft me nooit veel over mijn echte vader verteld, alleen dat hij Ian heette en dat ik sprekend op hem lijkt. Haar zo bruin als koffie, ogen met de kleur van barnsteen. Evie en ik hebben allebei het uiterlijk van onze moeder, die Native American was: hoge ronde jukbeenderen, dik haar, een lange romp, een goudgele huid en een warm hart.

Helaas hebben we van haar noch van onze grootvader dat prachtige, gitzwarte steile haar of die donkerbruine ogen geërfd. Onze ogen zijn wel net zo amandelvormig en dat heb ik altijd een van onze mooiste trekjes gevonden. Evie en ik hebben weliswaar ieder een andere biologische vader, maar dankzij de genen die we gemeen hebben, lijken we erg veel op elkaar.

Langzaam streel ik mijn zus over haar haar, net zo lang totdat ze zich omdraait.

‘Wat stond er in jouw brief?’ vraagt ze.

Ik lik mijn lippen en vraag me af of ik haar dat moet vertellen. Mijn zus en ik hebben nooit geheimen voor elkaar gehad. Echt nooit. Het was altijd Evie en Suda Kaye tegen de rest van de wereld. Omdat ik weet dat ik niks voor haar verborgen kan houden, geef ik haar de brief aan.

‘Suda Kaye, mijn kleine *huutsuu*.’ Ze slaat haar hand voor haar mond en doet haar ogen dicht. ‘Vogeltje,’ brengt ze met krakende stem uit. Die liefkozing gebruikte mijn moeder altijd voor mij.

Ik glimlach. ‘Voor altijd, *taabe*.’ Dat was mijn moeders bijnaam voor haar. Het is Comanche voor ‘zou’.

Evie leest de brief snel door en geeft hem dan met trillende handen aan me terug. Haar gezicht staat bezorgd. ‘Dat ga je toch niet doen, hè?’

Ik bijt op de binnenkant van mijn wang en knik.

‘Kaye... Dat kun je niet maken. En Camden dan? Hij snapt dat niet. Een jongen als hij. Het leven dat hij je wil bieden... Je kunt...’ Ze ademt hoorbaar uit, pakt mijn hand en knijpt erin. ‘Wat ga je nu doen?’

Mijn hart bonkt in mijn borstkas. Ik kijk recht in haar ogen en bereid mijn ziel voor op de uitdaging die voor me ligt. ‘Mijn vleugels uitslaan.’

‘Suda Kaye, schat, weet je het zeker? We kunnen wachten.’ Camden buigt zich over me heen, met zijn gezicht zo dicht bij dat van mij dat ik de pepermunt in zijn adem ruik. Hij streelt met zijn ene hand mijn blote schouder en beweegt hem dan over mijn arm naar beneden, zodat hij zijn vingers door de mijne kan haken. Hij tilt mijn hand op en drukt die boven mijn hoofd tegen de deken waar we allebei naakt onder liggen, dicht tegen elkaar. Op de hooizolder van de oude schuur op de ranch van zijn familie.

Ik schud mijn hoofd en breng mijn lippen naar die van hem. Hij zoent me langzaam, hij knabbelt aan mijn onderlip voordat hij zijn tong in mijn mond laat glijden. We zoenen totdat mijn kaken pijn doen en ik lig te hijgen. Ik wend mijn hoofd af, hap naar lucht en kijk weer naar zijn knappe gezicht. Ik heb nog nooit zo'n mooie jongen gekend. Donkerblond golvend haar, verleidelijke groene ogen die fonkelen van lust.

‘Het moet vanavond. Nu,’ dring ik aan. Ik duw mijn heupen naar voren en geniet van zijn naakte hardheid tegen mijn dij.

Hij ademt diep in, knikt en vlijt zijn heupen tussen mijn dijen. Het eerste contact tussen zijn mannelijkheid en mijn intiemste delen is als een elektrische schok. Opwinding en begeerte stromen door me heen, een hevig verlangen klopt in mijn binnenste.

‘Toe,’ fluister ik tegen zijn wang, vlak bij zijn oor.

Camden hijgt zwaar tegen mijn hals. ‘Ik wil je geen pijn doen.’

Glimlachend zoen ik hem op zijn wang. ‘Evie zegt dat het maar heel even pijn doet en dat het daarna het lekkerste is wat er bestaat. Voor ons allebei. Dus toe, alsjeblieft, vrij met me, Camden.’

Zijn armen trillen als hij zijn grote lijf van me losmaakt en naar zijn jeans tast, die we ergens snel naast ons hebben neergegoot omdat we zo graag wilden zoenen. En ik wilde hem vanavond verrassen door om meer dan dat te vragen.

De deken zakt af naar zijn heupen en ik kijk naar het gespierde lijf naast me. Het afgelopen jaar heeft hij de nodige uren meegedraaid in de staalfabriek van zijn vader, waar hij helemaal onderaan is begonnen, en door al dat harde werken is zijn lichaam een waar kunstwerk geworden. Ik haal mijn hand over de blokjes van zijn buik, wikkel mijn vingers om hem heen en streel hem net zo lang totdat hij gekweld kreunt. Zijn penis is lang en dik, het topje glanst van het vocht. Ik lik mijn lippen, want ik wil hem in mijn mond nemen.

Dit is niet de eerste keer dat ik hem naakt zie. We hebben al vier

jaar verkering, sinds mijn veertiende. Hij zat een klas hoger dan ik, maar op de eerste schooldag zag hij me tussen alle andere leerlingen in de kantine zitten en vroeg hij of hij samen met mij kon eten. Ik keek in die groenbruine ogen en was op slag verliefd. Toen was het nog kalverliefde. Vier jaar later is het een liefde die het begin van een leven samen kan zijn.

Cam rolt met trillende handen het condoom af en streelt zichzelf. Ik duw kreunend mijn heupen naar voren, want hij moet iets doen, het maakt niet uit wat, om dit verlangen te stillen. Het is de laatste, definitieve stap in onze relatie en ik ben er klaar voor.

Hij steekt zijn hand tussen mijn dijën en slaakt een zucht. ‘Nat,’ fluistert hij. Hij wrijft zijn vingers heen en weer.

‘Ja.’ Ik kreun weer als hij een lange vinger in me steekt en met zijn duim over dat gevoelige knopje strijkt. Dat maakt me elke keer gek van verlangen. Door de jaren heen is hij hier zo goed in geworden, maar nu is het niet langer genoeg. ‘Cam... alsjeblieft,’ zeg ik sme-kend. Ik heb dit nodig, deze laatste stap met de man van mijn dromen.

Cam trekt zijn vingers terug en laat zich midden tussen mijn dijën zakken. Hij buigt zich over me heen, zodat zijn lijf boven het mijne zweeft. ‘Je weet dat ik van je hou, hè?’ Zijn stem klinkt verstikt, die woorden lijken recht uit zijn ziel te komen.

‘Ja.’ Ik knik geestdriftig en duw mijn heupen nog verder naar voren, totdat het topje naar binnen wordt geduwd.

Hij klemt zijn kaken op elkaar. ‘Je weet dat ik ooit met je ga trouwen, hè?’

Ik pak lachend zijn heupen vast. ‘Doe het. Kom verder in me.’

Hij geeft me een paar centimeter meer en ik spreid mijn benen voor hem. Meteen voel ik een druk die ik niet herken. Strak en heet en hard. Veel en veel meer dan zijn twee vingers.

‘Wil je zeggen dat je van me houdt?’ Hij drukt zijn voorhoofd te-

gen dat van mij. ‘Zeg dat je altijd van me blijft houden, Suda Kaye,’ zegt hij. Hij kan zich bijna niet meer inhouden.

Ik slik de tranen weg die in mijn ogen prikken, want ik weet wat ik nu ga doen en hoe ongelooflijk egoïstisch dat is. Maar ik moet dit doen om verder te kunnen gaan. Ik moet in alle opzichten voelen hoeveel Cam van me houdt, deze ene keer.

‘Ik zal altijd van je houden, Camden. Wat er ook gebeurt.’ Dat is de waarheid. Alleen niet de hele waarheid.

Hij glimlacht, drukt zijn lippen op de mijne en stoot helemaal in me. Ik slaak een kreet in zijn mond, in zijn zoen, en hij houdt in, terwijl er een scherpe pijn door me heen gaat die me de adem beneemt. Hij houdt me vast en beweegt zich niet, totdat mijn lijf aan het gevoel gewend is en de spanning langzaam wegebt, totdat ik alleen nog een brandend verlangen tussen mijn dijen voel.

Hij heft zijn hoofd en plant kleine kusjes op mijn wangen, voorhoofd en oogleden. ‘Gaat het? Moet ik ophouden?’

Ik slik de pijn tussen mijn benen weg en schud mijn hoofd. ‘Nee. Het gaat perfect. Jij bent perfect,’ stel ik hem gerust.

‘God, jij ook.’ Hij zoent me, trekt zich langzaam terug en stoot weer in me. Dit keer voelt het warm in plaats van heet. De pijn is weggetrokken en tussen mijn dijen ben ik nu natter, waardoor hij gemakkelijker in en uit me glijdt. Cam begint in een langzaam ritme te bewegen en ik vraag me af waarom we dit nog nooit eerder hebben gedaan. Het voelt zo goed dat ik het niet eens kan omschrijven.

Cam legt zijn ene hand in mijn nek en de andere rond mijn schouder en beweegt zijn heupen nu sneller, onregelmatiger. Mijn hele lijf tintelt van genot, onze lichamen worden vochtig van het zweet. Warmte gonst door mijn ledematen en zet mijn hele romp van onder tot boven in brand. Ik sla mijn armen en benen stevig om Cam heen als hij met zijn bekken tegen het mijne begint te rammen.

Hij klampt zich zo aan me vast dat al zijn spieren, in zijn hele lijf, onder spanning staan. ‘Dit is zo lekker, schat. Dit voelt zo goed,’ brengt hij met opeengeklemd kaken uit. Hij stoot dieper in me en blijft een tijdlang zo liggen. ‘Ik had nooit gedacht dat het zo fijn zou zijn. Ik hou van je. Ik hou van je,’ verklaart hij in mijn oor, terwijl hij het tempo verhoogt.

Mijn hele lichaam lijkt te knetteren, dat wil uit elkaar barsten, uitspatten, iets doen, en dan gebeurt het. Hij steekt een hand tussen ons in en beweegt twee vingers in stevige rondjes over mijn klit. Mijn blik wordt wazig, sterretjes flakkeren achter mijn dichte oogleden, en ik schiet als een raket de hemel in, overvallen door een extase waaraan maar geen einde komt.

Nog drie stoten, en Cam perst onze lippen en onze heupen op elkaar. Zijn lichaam wordt gespannen als een trommelvel, elke spier zwelt op, en dan kreunt hij door een ontlading waarvan ik hoop dat die een van de gedenkwaardigste momenten van zijn leven zal zijn.

Dat moet. Hier moet hij een leven lang op teren.

Ik grijp hem vast alsof mijn leven ervan afhangt en wil hem nooit meer laten gaan. Alleen weet ik dat ons verhaal anders gaat eindigen.

Cam laat zich naast me op de vloer zakken, glijdt uit me en slaat een arm om mijn middel. ‘Ik zal altijd van je blijven houden, Suda Kaye Ross,’ belooft hij, en dan geeft hij me een tevreden zoen in mijn nek. Hij doet het condoom af en wikkelt het in een papieren zakdoekje, en dan kruipt hij weer tegen mijn snel afkoelende lijf aan.

Ik blijf minstens twintig minuten lang liggen wachten en prent alles in mijn geheugen: het gewicht van zijn arm om me heen, het schrijnende gevoel tussen mijn dijen, de volheid van mijn hart. Dat doe ik net zo lang totdat ik weet dat hij slaapt. En dan denk ik aan wat ik moet doen en breekt mijn hart open en stroomt al die liefde van ons eruit om de ruimte om ons heen te vullen. Die laat ik daar achter, daar op de hooizolder, waar Camden Bryant de liefde met me

bedreef, onder dat gigantische raam dat helemaal openstond zodat we de sterren konden zien.

Dit was de mooiste ervaring van mijn leven.

Ik slik de pijn en het verdriet weg en maak me zo voorzichtig mogelijk los uit zijn omhelzing. Ik trek mijn jurk en mijn slijpe aan en zie de veeg bloed op mijn dijen. Ik pak mijn teenslippers in mijn hand, want ik wil geen geluid maken. Ik pak mijn telefoon, houd die omhoog en neem een foto van mijn slapende grote liefde, de laatste die ik ooit zal kunnen nemen.

Het maanlicht valt op de smalle gouden ring met het diamantje die hij me vorige maand heeft gegeven, toen we klaar waren met de middelbare school, als bezegeling van de belofte dat hij voor me zal zorgen en me een goed, fijn leven zal bieden. Omdat ik toen nog niet zeker wist welke richting ik zou inslaan, heb ik de ring aangenomen. Dat was voordat ik de brief van mijn moeder las, de brief die alles heeft veranderd.

Ik trek de ring van mijn vinger en leg die boven op zijn telefoon, samen met het kleine roze briefje dat ik heb geschreven voordat ik vanavond hiernaartoe kwam. Een paar woorden maar, maar hij zal de betekenis begrijpen.

Word gelukkig.

Zoek een ander.

Sla je vleugels uit,

Suda Kaye

Na een laatste blik op de man van wie ik altijd zal blijven houden daal ik de ladder af. Bij elke sport laat ik hem een beetje meer gaan. Tegen de tijd dat ik de schuur achter me heb gelaten en in de auto stap die ik van de erfenis van mijn moeder heb gekocht, heb ik de liefde van een leven dat niet voor mij is bestemd al achter me gela-

ten. Bij elke kilometer die ik afleg, verdwijnt dat leven weer wat meer en gloren nieuwe mogelijkheden aan de horizon. Met de helft van het geld dat mijn moeder Evie en mij heeft nagelaten, kan ik een hele tijd voort, en ik ben van plan om met volle teugen van het leven te genieten.

Geen vastigheid. Nergens iets opbouwen.

Ik leef voor het hier en nu, niet voor de toekomst.

Ik wil zelf ontdekken of mijn moeder gelijk had.

Het gras is elders misschien niet groener, maar als je maar goed genoeg kijkt, vind je altijd wel ergens schoonheid.

Heden

Zwerflust. Voor sommigen een woord, voor anderen een manier van leven. Je kunt zwerflust niet zomaar negeren. Die drang leeft en ademt in je binnenste. Het is een verlangen dat moeilijk te beschrijven is. Als je eenmaal weet dat het bestaat, dat het je roept, dat het je gedachten verleidt met grootse avonturen en ontdekkingen, kun je een van twee dingen doen: de sirenenzang volgen of die voor altijd uitbannen.

Net als mijn moeder voelde ik vanbinnen een leegte die me ertoe aanzette om verder te gaan. Om te vertrekken. Te vluchten. Te vliegen. Die honger leeft nog altijd in me, die wordt soms gestild, maar nooit helemaal, want er is altijd dat verlangen naar meer.

Ik ben van de ene plek naar de andere getrokken. Tien jaar lang leefde ik als een echte zwerver. Ik sliep op de bank bij mensen die ik tijdens een concert had leren kennen, ik reisde samen met andere nomaden rond, ik trad in heel Europa op met een groep buikdancessen en ik genoot van allerlei genoegens.

Overheerlijk eten, overal ter wereld.

Sensuele kleren die prikkelden en verleidden.

Ik kwam op exotische plaatsen waarvan de meesten alleen maar kunnen dromen.

En de mannen die ik leerde kennen, van wie ik proefde en met wie ik sliep en die me het ongelooflijkste genot schonken, konden zich nooit, geen enkele keer, meten met mijn eerste liefde, met die ene nacht die ik met hem heb beleefd.

O, begrijp me niet verkeerd. In elk oord waarheen mijn rusteloze ziel me voerde, deed ik mijn uiterste best om opnieuw te beginnen, om mijn leven in Colorado achter me te laten. En gedurende heel korte tijd lukte dat ook. Totdat die knagende onrust opnieuw de kop opstak en ik weer moest vertrekken. Op naar het volgende avontuur, naar een nieuwe poging om die leegte te vullen.

Ik heb over de Autobahn in Duitsland gereden. Een maand in een ashram in India doorgebracht om te leren wat yoga en van jezelf houden betekent. Een Fransman onder de Eiffeltoren gezoend. Samen met een erg knappe Italiaan pasta gegeten in een klein kustplaatsje in de teen van de laars. Op een kameel door de woestijn gereden en de piramiden in Gizeh aangeraakt. Aan de voet van het beeld van Christus de Verlosser in Brazilië om inzicht gebeden. In Rusland door de sneeuw gebanjerd met een pluizige kozakkenmuts op mijn hoofd. Door Kopenhagen gefietst. Langs de Noorse fjorden gezeild. Op mijn vijftiengste verjaardag oud en nieuw gevierd op Times Square in New York. Evie is toen naar me toe gevlogen en zij was de eerste die ik in het nieuwe jaar een zoen gaf.

Ondanks al die prachtige gebeurtenissen, ondanks het heerlijke leven dat ik leid, heb ik de avond waarop ik Camden Bryant mijn hart en ziel schonk nooit kunnen overtreffen. Dat is mijn dierbaarste herinnering, die koester ik, daar spreek ik nooit over, met niemand. Zelfs niet met Evie. Ze weet dat Cam me heeft ontmoet, op dezelfde avond dat ik ben vertrokken, maar ze heeft nooit, geen enkele keer, naar details gevraagd. Misschien wist ze, door die band die je als zussen hebt, dat ik er niet over kon praten.

Jarenlang heb ik me op dezelfde manier als mijn moeder door de

wind laten meevoeren, en daar heb ik geen spijt van. Het gras is elders beslist groener, al was het maar omdat het ander gras is. Alle nieuwe ontdekkingen gaan gepaard met een zekere verrassing, een moment van ademloze verwondering. Maar ik heb gemerkt dat niets, of het nu de Chinese Muur is of Machu Picchu, de Taj Mahal of de eilanden van Hawaï of een van al die andere bijzondere plaatsen die ik heb bezocht, ook maar in de buurt kan komen van het gevoel van thuis.

In de afgelopen paar jaar heb ik begrepen waarom mijn moeder altijd weer terugkwam. Niet alleen voor Evie en mij en Tahsuda, onze grootvader, niet voor het reservaat en ook niet voor de stad in Colorado waar we uiteindelijk gingen wonen. Voor dat alles bij elkaar. De hele mikmak. Het groene gras dat vertrouwd was. Een schoonheid waarvan mijn moeder wist dat die er altijd was, waarnaar ze niet hoefde te zoeken.

Als het vliegtuig Denver International Airport nadert, houd ik de envelop met de brief van mijn moeder tussen mijn trillende vingers. Ik haal diep adem en denk aan waar ik achttien uur geleden was.

Australië. Mijn achtentwintigste verjaardag.

Ik heb mijn verjaardag gisteren in Sydney gevierd, maar zodra ik de woorden van mijn moeder had gelezen, pakte ik mijn spullen, gaf mijn huidige scharrel Brody, een Australische surfer met een goudbruine huid en een stralend witte lach, een afscheidsoen en wenste hem het allerbeste. Voor de eerste keer in tien jaar moest ik naar huis. Dat moest. Dat had het lot zo bepaald.

Brody is zo'n hippie die iedereen een plezier wil doen, een bomknuffelaar die dol is op de natuur, en hij snapte het meteen. Hij stelde niet eens vragen. Hij wist hoe de regels luidden. Dat wist iedere man met wie ik in de afgelopen tien jaar tijd heb doorgebracht.

Suda Kaye Ross gaat waarheen de wind haar voert.

Het stond zwart op wit. Op dat roze perkamentpapier, in de

woorden die een van de twee belangrijkste vrouwen in mijn leven me heeft nagelaten.

Sinds ik tien jaar geleden uit Pueblo, Colorado, ben vertrokken, heb ik met volle teugen genoten van alles wat mijn moeder me heeft aangeraden. Mijn dorst naar het leven was niet te lessen. Deze laatste brief maakt echter korte metten met alles wat ze me eerder had geleerd. Een volslagen tegenstelling van al haar eerdere brieven.

De brief die ik op mijn twintigste verjaardag heb geopend, vertelde me dat ik in Calabrië in Italië ene Marco moest gaan opzoeken. Ze had een adres en telefoonnummer opgeschreven. Toen ik daar voor de deur stond, wist Marco meteen wie ik was en verwelkomde hij me hartelijk. Zijn zoon was zelfs nog hartelijker, die hield mijn bed warm en hielp me over het gemis van Camden heen. We waren maanden minnaars en werkten in het familierestaurant aan zee, totdat ik onrustig werd en mijn innerlijk me waarschuwde dat het tijd werd om te gaan. Na een half jaar in Italië ging ik naar Frankrijk, waar ik wederom een oude bekende van mijn moeder trof.

Bij de brief voor mijn eenentwintigste verjaardag had mijn moeder ook een dun boekje gestopt, vol met namen, nummers en adressen, en het volgende briefje:

Suda Kaye, mijn huutsuu,

Sla dit boekje open, wijs naar de pagina en ga waarheen de wind je voert. Doe dit elke keer wanneer je de drang voelt om je vleugels uit te slaan. Vlieg, mijn vogeltje. Haal alles uit het leven. Wees altijd eerlijk over je bedoelingen jegens anderen. Geef niemand de kans om je vast te binden.

Heb nergens spijt van, mijn lieve kind.

Heel veel liefs,

Mama

Ik wijs en vlieg al jaren. Tijdens mijn reizen heb ik Evie ansichtkaarten en cadeautjes gestuurd, maar ik ben nooit terug naar huis gekomen. Alleen al de gedachte aan de plek waar ik mijn moeder heb verloren en waar ik mijn grote liefde heb achtergelaten was te pijnlijk, daar kon ik niet zijn. Nu is dat anders. Nu heb ik de drie woorden van mijn moeder gelezen waardoor ik meteen in beweging kwam.

Ik slaak een zucht en vouw de brief open. Voor wel de honderdste keer sinds ik aan boord ben gegaan kijk ik naar haar prachtige handschrift.

Suda Kaye, mijn huutsuu,

Je hebt je avonturen beleefd. Hopelijk heb je mijn woorden ter harte genomen en je vleugels uitgeslagen en met het geld dat ik je heb nagelaten de wereld verkend.

Als ik één ding zou kunnen veranderen aan het leven dat ik heb geleid, dan is het dat ik graag tijd had gekregen om samen met mijn meisjes avonturen te beleven. Op een dag zul je dat begrijpen. Zwerflust kan deel van ons zijn, maar wij bepalen of we eraan toegeven.

Ik wil dat je vandaag, en in de nabije toekomst, dapper en sterk bent, dat je alles bent wat ik nooit kon zijn.

Op je plek.

Volledig tevreden met waar je bent.

Jij kunt jezelf dat schenken, lieverd. Nu is het moment aangebroken waarop je mij moet vrijlaten, samen met je eigen drang om te vliegen. Kortwiek jezelf niet, want misschien heb je je vleugels ooit nog nodig.

Je kunt een betrouwbare vriendin zijn.

Een goede echtgenote.

Een verantwoordelijke moeder.

Een toegewijde zus.

Wees er voor Evie. Voor onze familie. Plant het zaadje. Laat de wortels groeien. Bind je aan een bepaalde plek, aan dingen die je ziel met een ander verlangen kunnen voeden. Het verlangen om er voor anderen te zijn. Gewild. Geliefd. Aanwezig.

Ga naar huis.

Het doet er niet toe waar dat is, maar ga, nu.

Met alle liefde,

Mama

Ga naar huis.

Na jarenlang het leven te hebben gevierd en al die schoonheid te hebben ervaren die de wereld te bieden heeft, vullen de woorden van mijn moeder mijn gedachten als een bolletje warm licht. Als ik aan Evie denk, aan een leven opbouwen bij haar in de buurt, dan voelt dat... juist. Zij komt voor mij het dichtst in de buurt van een thuis.

Het wordt tijd dat ik vrede sluit met alles wat ik heb achtergelaten. Het wordt tijd dat ik voor een vastigheid kies, dat ik ergens ga wortelen. Dat mijn leven stabiel wordt.

Ik raak vervuld van een vreugde die ik in al die tien jaar nooit heb gevoeld, die warmt me vanbinnen op. De wielen van het vliegtuig raken de landingsbaan. Ik kijk uit het raampje en glimlach naar de hemel boven Colorado.

Ik ben thuis.

Zodra ik de luchthaven uit loop, zie ik een strakke, zwarte Porsche Cayenne die met stationair draaiende motor langs de stoeprand staat te wachten. Het is echter niet de auto die me de adem beneemt. Wel de oogverblindende godin die er nonchalant tegenaan leunt, met haar armen over elkaar geslagen en haar lange blonde lokken als

gesponnen goud over haar schouder. Ze draagt een zwarte pilotenzonnebril met een fraai chromen montuur, een strakke donkerblauwe pantalon, een wijde blouse van witte zijde, supersexy zwarte naaldhakken en een zwartleren jack om het allemaal af te maken. Mijn zus ziet er hot én duur uit. Ze kan zo voor op *Business Badass*, de dameseditie.

Rond haar roze lippen verschijnt een spottend lachje. ‘Dat heeft even geduurd.’ Ze steekt haar kin naar voren en lacht vol vreugde haar witte tanden bloot. Ze zet zich af tegen de auto en spreidt haar armen.

‘Zus!’ Ik slaak een gilletteje en begin te rennen op mijn sandalen met kurken sleehakken. Mijn lange jurk fladdert om me heen, en ik probeer al rennend te voorkomen dat mijn slappe zonnehoed met de brede rand van mijn hoofd valt.

We botsen tegen elkaar en giechelen als kleine meisjes, niet als vrouwen van eind twintig en net dertig.

‘Gefeliciteerd!’ Ik maak me van haar los en geef haar een zoen op haar wang, haar voorhoofd en ten slotte snel op haar mond.

‘Jij ook, zusje!’ Evie lacht breeduit, draait zich om en slaat haar arm rond mijn middel om me mee te nemen naar haar dure auto.

‘Kek karretje,’ zeg ik grinnikend.

‘Beter dan die gammele oude lichtblauwe kever waarin ik de laatste keer dat je hier was nog rondreed, vind je niet?’

Ik lach en laat mijn gigantische koffer met een duidelijk hoorbare plof achter in de auto vallen. Mijn hele leven zit in die koffer, en heel even mompel ik in gedachten een bedankje omdat ik blijkbaar de reismazzel van mijn moeder heb geërfd, want ik ben onderweg nog nooit iets kwijtgeraakt.

‘Zeker weten!’ Ik doe de klep dicht en we stappen allebei in.

Eenmaal op weg doe ik mijn hoed af en smijt die niet bepaald elegant op de achterbank. Daarna zoek ik in mijn grote schoudertas

slash handtas naar mijn lippenbalsem. Tijdens de vliegreis is mijn huid behoorlijk uitgedroogd.

‘Woon je nog steeds in Colorado Springs? Toen we elkaar de laatste keer spraken, zei je dat je erover dacht om terug te gaan naar Pueblo.’ Ik hoop dat we niet op weg zijn naar Pueblo, want dat is de plaats waar mama uiteindelijk haar lange strijd tegen kanker verloor. In die periode wilde ze graag dat wij een ‘gewone’ middelbare-schooltijd zouden meemaken, nadat we jarenlang les hadden gehad in het reservaat waar we met onze grootvader woonden.

Evie stopt haar lange haar achter haar oor en richt haar aandacht op de weg voor ons. Het is een rit van bijna twee uur naar haar huis. ‘Ja, maar ik zit vaak in mijn kantoor in Pueblo, dat is maar drie kwartier rijden. Een of twee keer per week rijd ik voor vergaderingen naar het hoofdkantoor in Denver.’ Ze trekt haar neus op.

‘Dat vind je vast heerlijk.’ Ik leg glimlachend mijn hand op de hare, die op de middenconsole rust.

Ze knijpt in mijn hand en dat voelt alsof er een bliksemschicht door mijn handpalm gaat, die verbondenheid met mijn oudere zus die mijn hart weet te verwarmen zoals niets of niemand anders dat kan.

‘Ik weet dat je altijd al een hekel aan autorijden had. Ik had het graag van je willen overnemen, want zo veel hou ik van je, maar ik ben helaas zo moe dat we vast in een greppel of tegen de vangrail zouden eindigen. Die vlucht was slopend.’

Evie lacht. ‘Hoe lang heb je ook alweer in Australië gezeten? Soms kan ik al die avonturen van jou niet meer uit elkaar houden.’

‘Een maand of drie,’ zeg ik schouderophalend. ‘Daarvoor was ik in Nieuw-Zeeland met het rugbyteam op pad.’

Evie trekt achter haar zonnebril haar wenkbrauwen op en laat haar kin zakken, zodat ik een glimp opvang van die ijsblauwe ogen. ‘Een rugbyteam? Kaye, je wilt toch niet zeggen dat je een heel team hebt afgewerkt?’